

Δύο παιδιά που βρήκαν μια ζεστή αγκαλιά στα Σπίτια του Χαμόγελου του Παιδιού ετοιμάζονται σήμερα να κάνουν τη δική τους νέα αρχή

Η ζωή μετά το Χαμόγελο

ΤΗΣ ΕΥΗΣ ΣΑΛΤΟΥ

Όταν ήταν μικρά δεν έζησαν την οικογενειακή θαλπωρή. Πολλά από αυτά τα παιδιά δεν γνώρισαν καν γονείς ή ακόμη και να γνώρισαν εκείνοι δεν ήταν ικανοί να τα μεγαλώσουν. Βρήκαν όμως μια ζεστή αγκαλιά στα σπίτια του Χαμόγελου του Παιδιού και σήμερα, ενήλικα πλέον, κάνουν τη δικιά τους νέα αρχή: για τη ζωή, μετά το Χαμόγελο.

Πριν από ενάμιση χρόνο πέρασε στη σχολή που είχε βάλει πρώτη στο Μηχανογραφικό του: Διοίκηση Επιχειρήσεων στο Πανεπιστήμιο της Πάτρας. Αυτές τις ημέρες ξυπνάει

«Το Χαμόγελο ήταν ένα μεγάλο σχολείο για μένα, κυρίως γιατί μου έμαθαν να αξιοποιώ τις δυνάμεις μου»

πολύ πρωί για να μπορέσει να κάνει μια επανάληψη πριν να δώσει εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο. Τα τέσσερα μαθήματα που κρωστιάει πιστεύει ότι θα καταφέρει να τα περάσει. Αλλωστε, ο Αλεξάντερ Μπαλαμπάν έχει αποδείξει από πολύ μικρός ότι τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο.

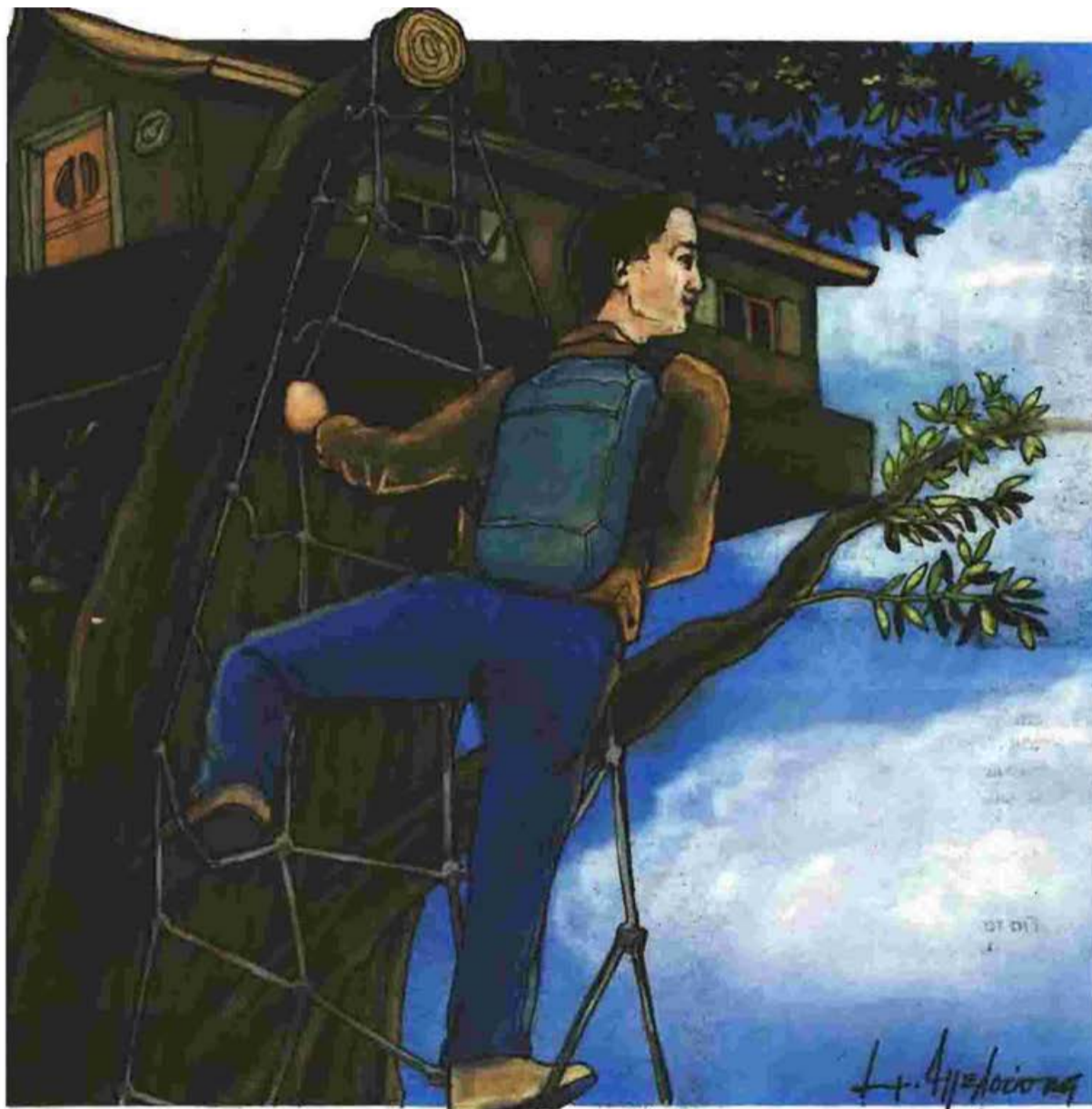
Σε ηλικία 12 ετών πήγε στο Χαμόγελο του Παιδιού και έμεινε ώσπου ενηλικιώθηκε στο Σπίτι του Οργανισμού, στην Κόρινθο. «Ήμουν από τα μεγάλα παιδιά που πήγαν στο σπίτι. Όλοι οι άνθρωποι με αγκάλιασαν και ομολογουμένως είχαν αρκετή

υπομονή μαζί μου αφού είχα μάθει να ζω χωρίς κανόνες και ωράρια, είχα τρόπους, τους οποίους πολύ συχνά τους έχανα» λέει ο 21χρονος σήμερα φοιτητής.

Ο Αλεξάντερ ζούσε με τους γονείς και τη μικρότερη αδελφή του στη Σερβία, ώσπου οι γονείς του χώρισαν. «Μείναμε με τον πατέρα μας. Η αδελφή μου λίγο πριν πάει στο σχολείο όμως ήθελε να ζήσει με τη μητέρα μας. Από την ηλικία των 6 ετών είχα να δω την αδελφή μου, την οποία συνάντησα πέρυσι, όταν την επισκέφθηκα στη Σερβία. Το συναίσθημα ήταν απερίγραπτο».

Ο Αλεξάντερ μαζί με τον πατέρα του αφού πέρασαν από διάφορες χώρες - Βοσνία, Νορβηγία - κατέληξαν στην Ελλάδα. «Βρέθηκα για δύο εβδομάδες, σε ηλικία περίπου 7 ετών, στα ελληνικά κρατητήρια. Όταν τελικά αφεθήκαμε ελεύθεροι, ήμασταν σε μια ξένη χώρα χωρίς να γνωρίζουμε τη γλώσσα και χωρίς ο πατέρας μου να έχει δουλειά».

Ο πατέρας του άρχισε να κάνει, όπως λέει ο νεαρός, δουλειές του ποδαριού, ωστόσο το περιβάλλον στο οποίο μεγάλωνε ο μικρός Αλεξάντερ δεν ήταν το κατάλληλο. Τότε ήταν που μπήκε στη ζωή του το Χαμόγελο του Παιδιού. «Ο πατέρας μου, μετά και από δική μου επιθυμία, αποφάσισε πως θα ήταν καλύτερα να μείνω στο Σπίτι στην Κόρινθο. Το Χαμόγελο του Παιδιού ήταν ένα μεγάλο σχολείο για μένα, κυρίως γιατί μου έμαθαν να αξιοποιώ τις δυνάμεις που κρύβω μέσα μου».

Σήμερα ο νεαρός ζει μια φυσιο-ολογική φοιτητική ζωή και τους καλοκαιρινούς μήνες δουλεύει σε ξενοδοχείο στο Λουτράκι. Αυτή του η επαγγελματική ενασχόληση, άλλωστε, ήταν και η αιτία που ήθελε να ασχοληθεί με τη διοίκηση επιχειρήσεων. «Κανείς δεν ξεκινά απευθείας ως διευθυντής. Εξάλλου, έχοντας αυτή την εργασιακή εμπειρία, μπορώ να κάνω διάλογο και πολλές φορές αντίλογο με τους καθηγητές στο Πανεπιστήμιο. Έτσι το μάθημα γίνεται πιο ενδιαφέρον» λέει.

Ο Αλεξάντερ μένει στην Πάτρα σε σπίτι, το κόστος του οποίου

καλύπτει μέσω υποτροφίας ο Οργανισμός, όπως και κάποια είδη πρώτης ανάγκης. Η σχολή στην Πάτρα, όπως λέει, δεν ήταν πρώτη επιλογή μόνο επειδή ήταν κοντά στο Σπίτι που μεγάλωσε, στην Κόρινθο. Τα πανεπιστημιακά τμήματα της Αθήνας τα είχε εξαρχώς αποκλείσει, γιατί είχε άσχημες παιδικές αναμνήσεις από αυτή την πόλη. «Μου αρέσει να μαγειρεύω και να βγαίνω με φίλους. Κι όποτε μπορώ επισκέπτομαι το σπίτι μου στην Κόρινθο, όπως έκανα και τα Χριστούγεννα. Παράλληλα πηγαίνω και βλέπω και τον πατέρα μου που βρίσκεται πλέον

στο στρατόπεδο μεταναστών στην Κόρινθο».

«ΕΙΜΑΣΤΕ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥΣ». «Για τα παιδιά αυτά που έχουν μεγαλώσει κοντά μας είμαστε η οικογένειά τους. Γι' αυτό και τα περισσότερα συνεχίζουν να έχουν οικογενειακούς δεσμούς, παρότι δεν ζουν πια στα σπίτια μας. Επιτυχία για μας είναι φεύγοντας από τα σπίτια τα παιδιά να είναι πάνω απ' όλα καλά με τον εαυτό τους, να πατάνε γερά στα πόδια τους. Μην ξεχνάμε πως πρόκειται κυρίως για παιδιά που στα τρυφερά παιδικά τους χρόνια γνώρισαν την

755

παιδιά έχουν μεγαλώσει, από το 1997 μέχρι σήμερα, στα Σπίτια του Οργανισμού. Παιδιά που σήμερα έχουν μια φυσιολογική ενήλικη ζωή, παρότι στην παιδική τους ηλικία χρειάστηκε λόγω κακοποίησης, παραμέλησης ή σοβαρών κοινωνικών συνθηκών να απομακρυνθούν από το οικείο οικογενειακό περιβάλλον τους.

Σε ηλικία 12 ετών ο Αλεξάντερ Μπαλαμπάν πήγε στο Χαμόγελο του Παιδιού και έμεινε μέχρι που ενηλικιώθηκε στο Σπίτι του Οργανισμού, στην Κόρινθο. Σήμερα είναι φοιτητής στην Πάτρα, στο Τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων

«Για τα παιδιά αυτά που έχουν μεγαλώσει κοντά μας είμαστε η οικογένειά τους. Γι' αυτό και τα περισσότερα συνεχίζουν να έχουν οικογενειακούς δεσμούς, παρότι δεν ζουν πια στα Σπίτια μας», τονίζει στα «NEA» ο πρόεδρος του Χαμόγελου του Παιδιού, Κώστας Γιαννόπουλος

κακοποίηση, τη βία, τον βασανισμό, την παραμέληση από τους γονείς, από τους ανθρώπους που δεν νοιάστηκαν να τα προστατεύσουν. Να, σήμερα ήρθε – για τέταρτη φορά – κοντά μας ένα παιδί, του οποίου η μητέρα παρά τις διαβεβαιώσεις στους εισαγγελείς για απεξάρτηση από τις ουσίες δεν τα κατάφερε, αφήνοντας το παιδί να ζει σε ένα επικίνδυνο οικογενειακό περιβάλλον» εξηγεί ο πρόεδρος του Χαμόγελου του Παιδιού Κώστας Γιαννόπουλος. Ακόμη και παιδιά που τώρα πια έχουν κάνει τις δικές τους οικογένειες ή έχουν φύγει στο εξωτερικό δεν ξεχνούν την οικογένεια που τα

αγκάλιασε στα δύσκολα παιδικά τους χρόνια. Ο κ. Γιαννόπουλος θυμάται χαρακτηριστικά δύο αδέρφια από το Αφγανιστάν. Οι Ταλιμπάν σκότωσαν τους γονείς τους κι εκείνα, ύστερα από υποσχέσεις διακινητών για μια καλύτερη ζωή στην Ιταλία, βρέθηκαν στην Ελλάδα. Μπήκαν στην οικογένεια του Χαμόγελου, έμαθαν ελληνικά, πήγαν στο σχολείο, σπούδασαν και κάποια στιγμή έφυγαν για τη Σουηδία. Εκεί παντρεύτηκαν και έκαναν τη δική τους οικογένεια. Ποτέ δεν ξέχασαν όμως την οικογένεια που τους μεγάλωσε – «μας επισκέπτονται και επικοινωνούν συχνά μαζί μας».

ΝΟΑ ΛΑΟΥΔΑΛ

«Δεν υπάρχει τίποτα που να μην ξεπερνιέται»

Στην προσωπική του σελίδα στο facebook, στην εικόνα του προφίλ του, δανείζεται μια φράση που κάποτε είχε πει ο Μάικλ Τζάκσον: «Σε έναν κόσμο γεμάτο μίσος θα πρέπει να τολμάμε να ελπίζουμε». Με τον ίδιο να προσθέτει: «Μόνο αυτό μας έμεινε».

Όσοι γνωρίζουν από κοντά τον 20χρονο Νόα Λαουδάλ εύκολα καταλαβαίνουν ότι αυτή η φράση ταιριάζει απόλυτα με τη δική του ζωή. Το 2006, σε ηλικία 11 ετών, μαζί με τον μεγαλύτερο αδερφό του – που σήμερα ζει στην Αθήνα και έχει σπουδάσει σε ιδιωτικό κολέγιο – βρέθηκαν στο Σπίτι του Χαμόγελου, στη Νίκαια, που αργότερα μεταφέρθηκε στο Μοσχάτο.

Η καταγωγή του είναι από τη Νιγηρία, ωστόσο ο Νόα γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα, πήγε σε ελληνικό σχολείο και πλέον είναι φοιτητής στο ΤΕΙ της Κρήτης. Δεν μιλάει πολύ για τα δύσκολα παιδικά του χρόνια, πριν, δηλαδή, μπει στη ζωή του το Χαμόγελο του Παιδιού. Αλλωστε, όπως λέει χαρακτηριστικά, «όλα τα παιδιά που βρέθηκαν στα Σπίτια του Οργανισμού έχουν βιώσει καταστάσεις που τα έχουν σημαδέψει».

Μία εβδομάδα ήταν για τον 20χρονο σήμερα Νόα η περίοδος προσαρμογής. «Δεν χρειάστηκε να περάσει περισσότερος χρόνος γιατί τόσο οι άνθρωποι όσο και τα παιδιά με αγκάλιασαν. Είχα

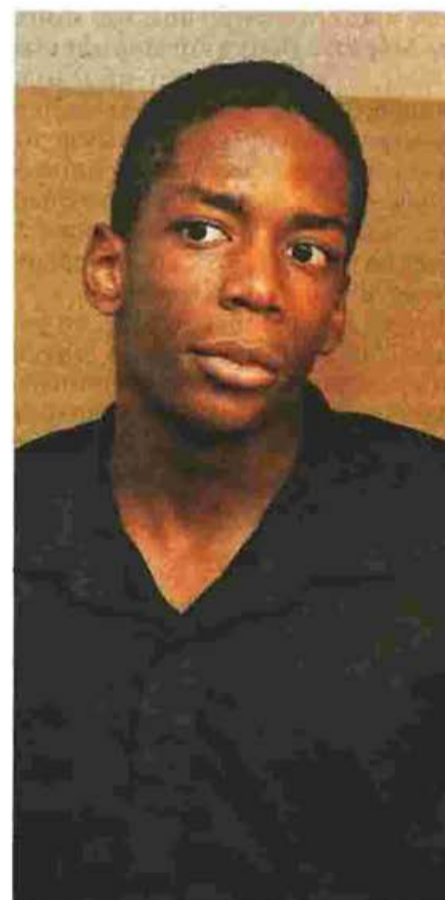
«Είχα πράγματα και συναισθήματα που πριν δεν τα ζούσα» τονίζει ο Νόα για τη ζωή του στο Χαμόγελο

πράγματα και συναισθήματα που πριν δεν τα ζούσα». Σήμερα έχει επικοινωνία με τη μητέρα του που βρίσκεται στη Νιγηρία, όχι όμως και με τον πατέρα του.

Κατά τη διάρκεια των επτά ετών που ο Νόα έμεινε στο Σπίτι στο Μοσχάτο έμειναν συνολικά και άλλα 26 παιδιά, τα «αδέρφια» του, όπως τα αποκαλεί. «Όλα τα παιδιά τα αισθανόμουν σαν αδέρφια μου. Όταν ήμουν εγώ σε μικρή ηλικία είχα, εκτός από τον αδελφό μου, και τα άλλα μεγαλύτερα παιδιά να με βοηθούν, να με καθοδηγούν και να με μαθαίνουν. Το ίδιο έκανα κι εγώ με τη σειρά μου για τους μικρότερους. Και σήμερα, έχοντας πα φύγει από το Σπίτι, κρατώ επαφές και επικοινωνία με τα περισσότερα από αυτά» λέει.

Εδώ και σχεδόν δύο χρόνια ζει στα Χανιά. Είναι φοιτητής στο Τμήμα Μηχανικών Φυσικών Πόρων και Περιβάλλοντος του ΤΕΙ Κρήτης και μόλις την περασμένη εβδομάδα τελείωσε και η εξεταστική του περιόδου. «Ολοκληρώνοντας τις σπουδές θα μπορώ να ασχοληθώ με το τρίπτυχο ενέργεια - περιβάλλον - φυσικοί πόροι, στα οποία η χώρα μας είναι αν μη τι άλλο πλούσια».

Μάλιστα ο Νόα, μέσα από την εμπειρία του, δίνει συμβουλές στα παιδιά που θα ξεκινήσουν τώρα να μένουν σε κάποιο από τα Σπίτια του Χαμόγελου. «Δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα, γιατί ό,τι και να πέρασαν δεν υπάρχει τίποτα που να μην ξεπερνιέται. Οσο περικυκλωμένα από τα προβλήματα κι αν αισθάνονται, για να τα αφήσουν όλα πίσω θα πρέπει να θέλουν το ίδιο να γυρίσουν σελίδα. Και όταν το αποφασίσουν θα είμαστε δίπλα τους, και οι άνθρωποι του Οργανισμού και εμείς τα παιδιά που είχαμε ανάλογες εμπειρίες».

Το 2006 μαζί με τον μεγαλύτερο αδελφό του βρέθηκαν στο Σπίτι του Χαμόγελου, στο Μοσχάτο. Σήμερα ο 20χρονος Νόα Λαουδάλ σπουδάζει στα Χανιά, ωστόσο δεν ξεχνά την οικογένειά του, τους ανθρώπους στο Σπίτι όπου μεγάλωσε